

Awatar miłości

Dyskurs Bhagawana Śri Sathya Sai Baby wygłoszony 18.10.1991 r.
z okazji święta Daśara w Kaljana Mandap w Brindawanie

*Miłość jest Bogiem. Przenika cały wszechświat.
Miłość inkarnowała się jako Śri Dewi, Sai Dewi, Matka Sai
przybierając postać miłości, aby krzewić ją wśród ludzi,
obdarzając ich słodkim strumieniem miłości.*

Ucieleśnienia boskiej miłości!

Miłość jest jednym bez drugiego. Gdy miłość skieruje się w stronę świata, przyjmuje nazwę anuragi, przywiązania, a gdy zwróci się ją ku Bogu, określa się ją mianem premy, boskiej miłości. Miłość jest owocem miłości. Miłość jest porównywalna jedynie z miłością. Nie można jej opisać słowami ani wierszem. Tak święta miłość może się połączyć tylko z miłością. Jest słodsza niż nektar, który święte pisma określiły jako najśłodszy na świecie.

Miłość to owoc rosnący na drzewie boskiego imienia. Zasada miłości głosi jedność imienia i formy. Brahman jest formą miłości. Brahman jest przepelniony miłością. Miłość łączy się z miłością – takie jest boskie prawo. Gdy człowiek jest mocno ugruntowany w miłości, może stopić się z Bogiem, by stać się z Nim jednym.

Zasada atmy oznajmia swoje przyjście z Goloki (niebiańskiej siedziby) na Bhulokę (świat), aby szerzyć zasadę miłości pośród ludzi, dlatego każdy musi poznać prawdziwą naturę miłości. Im większa jest wasza miłość do Boga, tym większa jest błogość, której doświadczacie. Odczuwana przez was błogość zmniejsza się odpowiednio do waszej słabnącej miłości. Gdy człowiek dąży do nieprzemijającej błogości, musi pielęgnować w sobie pełną miłość do Boga.

Błogość jest owocem boskiej miłości

Błogość wypływa z miłości. Szczęście nie może pojawić się w suchym, jałowym sercu. Tylko boska miłość może sprawić, że w oschłym sercu będzie mogło wykiełkować drzewko szczęścia. Z tego powodu gopiki prosiły Krisznę:

*Kriszno! Zagraj na swoim cudownym flecie,
aby jego boska muzyka mogła zalać
nasze jałowe serca strumieniem nektaru.
Dzięki temu wykiełkują w nich drzewka miłości.
Niech słońce Kriszny jaśnieje
nad naszymi sercami spowitymi ciemnymi chmurami.
Niech miłość utworzy w naszych sercach girlandę
z rozrzuconych kwiatów.*

Miłość jest energią życia. Miłość jest podstawową zasadą. Święte i duchowe myśli o Bogu pojawiają się w umyśle człowieka tylko wtedy, gdy w jego sercu zabłyśnie cenny brylant miłości. Ten brylant miłości można dostać tylko w sklepie miłości, na ulicy miłości, w królestwie miłości.

Boska miłość jest pozbawiona wszelkiego egoizmu

Napełnijcie swoje serca miłością. Miłości zbudowanej na egoizmie nie można nazwać boską. Tylko ta miłość jest święta, której podstawą jest całkowite zapomnienie o własnej jaźni i zajmowanie się wyłącznie urzeczywistnianiem pragnienia Boga. W dawnych czasach mędrcy żyli w lasach wśród dzikich zwierząt i odprawiali pokutę. Jak mogli spokojnie żyć między tymi zwierzętami? Było to możliwe, gdyż byli przepełnieni boską miłością, potrafili rozszerzać tę miłość na dzikie zwierzęta oraz przemieniać je w stworzenia pełne miłości. Mędrcy nie mieli przy sobie żadnej zabójczej broni. Używali jedynie oręża miłości, który potrafił odmienić nawet naturę dzikich zwierząt.

Niestety! W dzisiejszych czasach nawet ludzie zachowują się jak dzikie zwierzęta. W obecnej epoce kali człowiek staje się dziką bestią. Współczucie i miłość zanikają. Życie na pokaz jest na porządku dziennym. Zupełnie nie widać oznak prawdziwej miłości. Każdy może utrzymywać, że kocha Boga. Ledwie jeden człowiek na milion naprawdę kocha Boga. Prawdziwa miłość powinna pozostać nieporuszona wobec powodzenia czy nieszczęścia. Prawdziwą miłością do Boga nie można nazwać szydzenia z Niego w chwilach niepowodzenia i wysławiania Go w czasach dobrobytu. Boska miłość to ta, która nie cofa się w obliczu trudności, nie zachwyca się dostatkiem i zachowuje taki sam spokój we wszelkich okolicznościach. Życie jest pełne przejściowych kłopotów. Tylko boska miłość jest niezmienna i wieczna.

Świat wypełniony miłością

Człowiek powinien stać się prawdziwym ucieleśnieniem miłości. Gdy jest pełen miłości, cały świat napełni się miłością. Stanie się boski. Boskość przeniknie wszechświat. Jednak człowiek będzie mógł to sobie uświadomić dopiero wtedy, gdy sam wypełni się miłością. Dopóki jest pełen nienawiści, świat będzie się jawił mu jako przepelniony nienawiścią. Tylko wtedy, gdy rozwinię w sobie miłość, będzie mógł wykroczyć poza dwoistość dobra i zła oraz doświadczyć radości z osiągnięcia jedności z Bogiem.

W jaki sposób ta zasada miłości rozwija się w człowieku? Anil Kumar (w swoim wcześniejszym przemówieniu) zauważył, że ogień powstaje w wyniku pocierania jednego patyka o drugi. Czy samo tarcie dwóch patyków wznieca ogień? Nie. Trzeba wiedzieć, że ogień jest już w nich ukryty. Ogień powstaje wskutek pocierania patyków, ponieważ został w nich ukryty wcześniej. Pozostaje schowany i niewidoczny. Ogień ukryty w drewnie uwidacznia się dzięki sadhanie (procesowi pocierania patyków).

Co symbolizują te patyki? One są jak ludzkie ciało. W tym bezwładnym ciele przez cały czas w subtelnej formie jest obecny ogień dźniani, mądrości. Gdy złożycie dwie dłonie i je pocieracie, powstaje ciepło, gdyż w każdej z nich znajduje się ogień. Pochodzi ono z ciepła ukrytego w dłoniach, a nie z jakiegoś zewnętrznego źródła.

„Z procesu poznania wyłania się prawda. Z procesu ubijania maślanki otrzymuje się masło”. (Swami zacytował wiersz z przemówienia Anila Kumara). Z czego powstało masło? Na początku znajdowało się w mleku, lecz można je było uzyskać dopiero po ubiciu go i po przerobieniu mleka na twaróg. Masło, które było ukryte w mleku, oddzieliło się od maślanki i nie zmieszało się z nią.

Utrzymujcie świątynię ciała w czystości i świętości

Podobny proces zachodzi w ludzkim ciele; każdą jego część przenika boska moc, która po doświadczeniu sakszatkary (wizji boskości), nie będzie już przywiązana do ciała. Mówi się: „Ciało jest jak świątynia dla mieszkającego w jej wnętrzu wiecznego ducha”. Dlatego należy czynić z niego właściwy użytek i rozwijać w sobie dobre cechy. Musicie stać się skarbnicą prawego postępowania. Wówczas w zależności od stanu czystości świątyni (waszego ciała), przejawia się w was boska moc. Każdy człowiek wchodzi do świątyni patrząc na świątynną wieżę, a nie wtedy, gdy ujrzy znajdującą się w środku boskość. Świątynia przypomina człowiekowi o obecnej w jego wnętrzu boskości.

Lekarz przypomina wam o chorobie. Podobnie adwokat przypomina wam o procesie. Tak samo, gdy spojrzycie na swoje ciało, musicie pamiętać o Bogu. W celu przypomnienia mieszkańcom wsi o tym, aby myśleli o Bogu, starożytni wznosili świątynie, które górowały nad wszystkimi innymi budynkami. Świątynna wieża była pierwszą rzeczą, jaką wieśniacy widzieli po przebudzeniu się z rana. Widok iglicy świątyni od razu wywoływał w nich szczerze uczucie uwielbienia.

Trzeba zauważyć, że nie było to jakieś żarliwe uczucie, które skłoniło starożytnych do budowania potężnych świątyń dużym kosztem. Te wielopiętrowe świątynne wieże stawiano, aby mogły nieustannie wzbudzać w umysłach ludzi święte myśli o Bogu.

Obecnie umysły ludzi pełne są wszelkich złych myśli. Ludzie ci marnują swoje życie na próżne doczesne pragnienia. Dlatego podstawową potrzebą jest krzewienie miłości wśród ludzi. Ta miłość nie powinna łączyć się z tym, co fizyczne lub materialne.

W trakcie życia między jednym a drugim człowiekiem tworzy się wiele rodzajów relacji. Nie powstają one w człowieku. Kim była matka i kim było dziecko, zanim się urodziło? Kim był mąż i kim była żona przed zawarciem związku małżeńskiego? Związek męża z żoną powstaje dopiero po ślubie. Dopiero po porodzie tworzy się więź matki z synem. Te relacje to przejściowe zdarzenia w waszym życiu, które pojawiają się i znikają.

Tylko Bóg jest z wami, w was i wokół was przed waszym narodzeniem i przez całą waszą podróż życia. Pamiętajcie o tej odwiecznej prawdzie. Narodziny i śmierć dotyczą jedynie ciała, a nie atmy. Świątynie można budować lub burzyć, lecz Bóg jest niezmienny i nieśmiertelny. Przedwieczny Bóg mieszka w świątyni ludzkiego ciała.

Ziemskie związki są nietrwałe

Wszystkie związki są krótkotrwałe i przejściowe, dlatego każdy powinien wypełniać swoje obowiązki. Dopóki człowiek jest zaangażowany w doczesne życie, więzi matki i syna, męża i żony, brata i siostry oraz im podobne relacje, trzeba uznać za naturalne zjawiska. Wszystkie te związki są nietrwałe. Rozłączenie prędzej czy później jest nieuniknione. Jednak między wami a Bogiem nigdy nie dojdzie do rozdzielenia. Nawet jeśli zapomnicie o Bogu, On o was nie zapomni. Zatem musicie rozwijać wiarę w Boga i pielęgnować miłość.

Kriszna oznajmił w Gicie, że gdy ludzie zapominają o swojej dharmie (prawości) i zaczyna szerzyć się nieprawość, przychodzi Bóg. Celem tego przyścia jest krzewienie sattwiczych cech, wykorzenianie złych skłonności, propagowanie miłości i zaszczepianie w sercach ludzi Boga – prawdziwego ucieleśnienia dharmy. Pojawienie się Boga na ziemi służy rozpowszechnianiu boskiej miłości, która jest źródłem dharmy. Między jedną miłością a drugą nie istnieje żadna przepaść. Miłość

jest jedna. Kriszna ogłosił: „Inkarnowałem, aby szerzyć tę miłość”. Jednak różni interpretatorzy Bhagawadgity podawali inne wyjaśnienia względem jej przesłania i powodowali zamęt.

‘Sthri’ oznacza trzy cechy u kobiet

Świat jest przejawem trzech gun: sattwy, radżasu i tamasu. Boga wielbi się jako Dewi. Pojęcie ‘dewi’ odnosi się do żeńskiej cechy. Słowa ‘sthri’ używa się na określenie kobiety. W sanskrycie ten wyraz tworzą trzy sylaby: ‘sa’, ‘tha’ i ‘ra’. ‘Sa’ symbolizuje sattwiczne cechy człowieka. Sattwiczna jakość jest najważniejszą cechą, która uzewnętrznia się w człowieku. Uczucie miłości czerpie się od matki. Nie można opisać natury matczynej miłości. Matka przemienia swoją krew w miłość i ofiarowuje ją w postaci mleka, aby nakarmić dziecko. Tym samym pierwszą jakością wyrażoną przez ‘sa’ jest cecha sattwy.

Druga sylaba to ‘tha’. Nie oznacza ona sattwy ani tamasu. Anil Kumar określił jedzenie i spanie jako wyróżniki cechy tamasu. To nie jest tak. W wyrazie ‘sthri’, zgłoska ‘tha’ odpowiada nieśmiałości, skromności, poczuciu własnej wartości oraz tym cechom, które są charakterystyczne dla kobiet. Nieśmiałość jest dominującą cechą u kobiet. Przywiązują dużą wagę do swojej godności i dobrego imienia. Dzięki takim świętym wartościom ich cecha tamasu nabiera głębszego znaczenia. Powszechna opinia względem cechy tamasu nie dotyczy kobiet.

Trzecia jakość, której symbolem jest sylaba ‘ra’ to radžas. Takie cechy jak poświęcenie i wielkoduszność u kobiet ukazują radżasowy aspekt ich natury. Jeśli zaistnieje taka potrzeba, będą przygotowane nawet na poświęcenie własnego życia w obronie swojego honoru. Bez względu na trudności i kłopoty, jakie mogą napotkać, kobiety są gotowe na każde poświęcenie dla ocalenia swojej godności i poczucia własnej wartości. Gdy elementy tamasu próbują osłabić cechy sattwy, kobiety są zdecydowane walczyć i je pokonać.

Wewnętrzne znaczenie święta Daśary

Określenie ‘dewi’ oznacza boską moc, która przybrała radżasową (potężną) formę, aby powstrzymać siły zła i ochronić sattwiczne cechy. Gdy siły niesprawiedliwości, niemoralności i nieprawdy wzrastają do ogromnych rozmiarów i pozwalają sobie na taniec śmierci, gdy szerzy się egoizm i egocentryzm, gdy ludzie tracą wszelkie poczucie życzliwości i współczucia, zasada atmy, przyjmując formę śakti oraz biorąc na siebie cechy radżasowe, dąży do zniszczenia złych elementów. Takie jest wewnętrzne znaczenie święta Daśary.

Gdy boska bogini, ogarnięta straszliwym gniewem, postanowi zniszczyć złe składniki, przyjmuje straszną formę. Aby uspokoić budzącą strach boginię, jej dzieci płci żeńskiej oddają jej cześć ofiarowując czerwone kumkum (święty czerwony proszek). Widząc krwistoczerwony kumkum u swoich stóp, bogini ma pewność, że złe cechy zostały pokonane i przybiera łagodną postać. Wewnętrzne znaczenie oddawania czci Dewi przez składanie w ofierze czerwonego kumkum polega na tym, że należy ją tym przebłagać.

W czasie obchodzonego przez 10 dni święta Daśary niszczy się rakszasy (demony) w postaci złych cech. Rakszasy nie oznaczają istot demonicznych. Demonami są złe cechy obecne w ludziach. Arogancja jest demonem. Złe myśli są demonami. Rawanę przedstawia się jako króla rakszasów. Mówi się, że ma dziesięć głów. Jednak nie urodził się z tymi dziesięcioma głowami. Kim jest Rawana i jak nazywają się jego głowy? Kama (pożądanie), krodha (gniew), moha (ułuda), lobha (chciwość),

mada (pycha), matsarja (zazdrość), manas (umysł), buddhi (intelekt), czitta (wola) i ahamkara (ego) – te dziesięć cech stanowi dziesięć głów. Rawana jest tym, który je posiada.

Radžasowe i sattwiczne cechy Ramy

Każdy sam może zdecydować, czy jest Ramą czy Rawaną, stosownie do swoich cech. Rama jest tym, który usuwa złe cechy. Podejmując się aktu zniszczenia złych cech, przejawia swoją radżogunę. Jego cecha radżasu łączy się z cechą sattwy. Nawet odcinając dziesięć głów Rawanie Rama okazał swoją miłość. Był to jedyny sposób na ocalenie Rawany.

Gdy Pan wymierza karę, może ona wydawać się surowa. Jednak to, co z zewnątrz wygląda na radžasowe, w rzeczywistości jest sattwiczne. W czasie burzy gradowej razem z deszczem padają ziarenka gradu. Jednak zarówno deszcz, jak i grad składają się z wody. Tak samo w radżasowych działaniach Pana występują sattwiczne cechy. Podobnie w sattwicznych cechach mogą przejawiać się tamasowe czyny. Jest to zależne od czasu, miejsca i okoliczności, w których działa Pan. Masło można podzielić jednym palcem. Jednak do rozdzielenia kawałka żelaza potrzebny jest potężny młot. Pan zajmuje się ludźmi posiadającymi cechy sattwy w sattwiczny sposób, a przeciwko radżasowym ludziom używa radżasowej broni.

„Miłość jest Bogiem. Miłość przenika kosmos”

Ludzie wielbią Boga jako Rudrakarę, przypisując Bogu formy i cechy budzące strach. Nieśluszenie. Bóg posiada tylko jedną cechę – jest ucieleśnieniem miłości. Mówi się: „Miłość jest Bogiem. Miłość przenika kosmos”. Zatem nie powinno się postrzegać świata z doczesnego punktu widzenia. Trzeba patrzeć na świat oczami miłości.

Ucieleśnienia boskiej miłości

Wszystkie hinduskie święta zostały ustanowione w celu szerzenia boskiej miłości wśród ludzi. Bóg inkarnuje na ziemi, aby obdarzać ich tą miłością. Osobiście pokazuje, jak należy wyrażać miłość. Obdarowuje swoją miłością i uczy wszystkich, jak kochać. Dlatego doświadczajcie tej miłości, cieszcie się swoim życiem i żyć w pokoju.

tłum. Dawid Koziół
red. Iwona Piotrowska

Źródło: <http://www.ssbpt.info/ssspeaks/volume24/sss24-25.pdf>